

Gorgonsuls hellige tekster

Den første præst

Der var engang en kriger ved navn Astus Meldolin. Efter et stort slag, havde han mistet troen på krigen og kunne ikke se meningen med den megen død omkring ham. Dette er hans beretning.

Foran mig stod en mand, ikke klædt i rustning, men i en sort kutte. I hans højre hånd holdte han en lille sølvurne med flotte ciseleringer. Han var høj og mørkhåret, hans ansigt udtryksløst og han havde meget grå øjne, jeg kiggede ind i dem og følte pludselig min krop blive træt, jeg følte at jeg kunne lægge mig ned og sove og aldrig vågne mere.

"Giv ikke op Astus, du skal ikke sove endnu, der er stadig håb"

"Hvad håb er der da? Dette skulle være en ædel kamp for en ærefuld sag? Og nu? Alle disse unge mænd, deres liv spildt på en enkelt time, og nu ligger de der i sølet"

"Spildt? Aldeles ikke unge ven, følg med mig så skal jeg vise dig hvorfor"

Langsomt kom jeg op og stå og fulgte efter den høje fremmed. Vi gik rundt på slagmarken, og ind i mellem stoppede han ved et lig, knælede og åbnede låget på hans urne, mens han mumlede nogle få ord. Et lille lys steg op fra krigerens lig og ned i urnen. Han rejste sig, gik videre, og dette gentog sig ved et par stykker. Han vendte sig om og kiggede på mig:

"Ved du hvem jeg er? "

"En magiker der bruger de døde til eksperimenter? "

Han så vredt på mig.

"Vov aldrig at sige det igen! Der er ikke noget væsen mere afskyeligt på jorden end disse magere, nekromantikerne! Lad mig aldrig høre dig omtale dem igen! "

"Hvad er du da? "

"Jeg har mange navne. Men mit sande navn er Gorgonsul, jeg vogter dødsriget og jeg bringer de døde dertil. "

"Lad mig ikke dø, jeg er bange for døden"

"Hvorfor er du bange for døden, Astus? "

"Jeg er stadig ung og ikke parat til at dø, og ende mit liv her, faktisk ville jeg ønske at jeg aldrig skulle dø, for hvad er der da efter døden? "

"Vær ikke bange for døden, Astus, det er den, der giver dit liv mening. "

"Hvordan kan døden være meningsfuld? "

"Kun ved at vide at du skal dø, er dit liv værdifuldt. Du ved ikke hvornår det ender og må bruge det, på den bedste måde du kan. Sagde du ikke selv før, at du gerne ville dø en ærefuld død for en stor sag? "

"Jo men... det ville have været ærefuldt at dø for, at forsvare min familie, min død ville have givet mening. "

"Det er altid ærefuldt at dø, Astus. For kun ved at dø kommer man til at sidde ved min side. Hvad ville du bruge evigt liv til? Hvis du havde evigt liv ville hver dag være den samme, du ville ikke føle glæde ved at leve, for du ville have oplevet alt, og hvad er der så at se frem til? Hvorfor tror du at alt ender når du dør. "

"Det er hvad jeg har lært. "

"Forstår du Astus, livet og døden følges side om side, den ene eksisterer ikke uden den anden. Når folk dør, samler jeg deres sjæl op og guderne giver dem en plads i dødsriget. Sjælene kan da give plads til nye liv. "

Han lagde en hånd på min skulder, og pludselig så jeg for mig en landsby. Her levede bønder og håndværkere og andet godtfolk i harmoni med hinanden, dyrkede jorden og levede af deres afgrøder – alt var godt. Pludselig susede jeg frem i tiden. Her var den samme landsby, men intet var godt længere. Der var for mange mennesker til jorden kunne brødføde dem. Der var intet naturligt frafald, de levede evigt, livet blev ved med at give, og de ældste var så gamle, at de intet kunne gøre mere, deres højeste ønske var blot at dø.

"Jeg ser hvad du mener, det var ikke et liv værd at leve. "

Gorgonsul nikkede, "Du er klog Astus, du ser sandheden. "

"Er det derfor du har noget mod nekromantikerne? Fordi de giver evigt liv? "

Gorgonsuls øjne flammede igen op: "Det liv, nekromantikerne giver, er intet liv, det er en krop uden en sjæl, og ved at genoplive den dødes krop, ødelægger han den sjæl, der var. Hver gang en nekromantiker genopliver en død krop, fjerner han en sjæl, og denne sjæl kan blive ødelagt for altid, derved forsvinder der for altid et liv. Kun nekromantikerne kan hente sjæle ud fra dødsriget, og de gør det for egen vindings skyld, ikke for at give liv. "

"Det vil sige, at hver gang en dør, kommer endnu en sjæl til dit rige? "

"Ja, du har forstået det. "

"Så vil jeg dræbe til din ære. "

"Astus, at dræbe for at dræbe bringer ikke mit rige storhed, enhver død må have en form for mening. Et liv, hvor du tager andres liv, blot for at tage et liv, er også et udødt liv for dig. Når folk ligger i mellemlivet, der hvor det kan gå begge veje, de kan enten dø eller måske med lidt held overleve. Men hvis det ikke er deres tid, er der ingen grund til at ende det. Døden kommer til alle, når det er den rette tid, og jeg kan vente. Derfor hjælper det ikke min sag, at du vælger at forkorte en andens liv, hvis tid ikke er kommet. Balancen er da stadig brudt. "

"Er der da ingen måde at tjene denne sandhed på? "

"Jovist Astus, du kan være mit vidne på at ingen dør forgæves, udbrede sandheden på jorden. Hvis du vil tage dette hverv, og forhindre de udøde i at rejse sig, kan jeg give dig noget af min kraft, men kun hvis du i sandhed tjener mit ord. "

Uvilkårligt faldt jeg på knæ for Gorgonsul: "Herre, jeg vil tjene din sag, da skal et slag som dette aldrig være forgæves. "

"Lad da dette være min velsignelse til dig. Du skal få min visdom og mit våben mod de udøde. Se ned i urnen. " Gorgonsul tog låget af urnen, og da jeg kiggede derned, så jeg sandheden – jeg så dødsriget. Her var ikke mørkt og uhyggeligt, her så jeg mine frænder fra slagmarken sidde til højbords og skåle, så at de der havde fået hjem og familie var sammen med dem, hvis rolle ligeledes havde udspillet sig. Her så jeg, der var en sammenhæng mellem liv og død, og at der var andre guder, også guder der helligede sig liv og formålsløs død.

Da jeg atter kiggede op var Gorgonsul væk, men det gjorde ikke noget, jeg var rede til at tjene min nye herre. Fra den dag har mit liv været viet til Gorgonsul og hans ord. Jeg har fundet nye præster, der kan udbrede ordet længere væk, og fundet folk, der har kendt Gorgonsul uden at vide, hvem han var. Gorgonsuls ord skal bestå for altid, og vi hans tjenere skal kæmpe for hans sag, om det er med ord eller sværd. En ting har jeg dog først forstået rigtigt senere, at jeg også har måttet tage liv for at forsvare mit eget, men så længe jeg formår at forsvare mig, er min tid ikke kommet. Derfor

har jeg også med Gorgonsuls vished lært, at nogle få krigere må tjene Gorgonsul med deres sværd, for at forsvare præsterne, der skal udbrede ordet, der vil altid være dem, som ikke kan se sandheden og stræber hans tjenere efter livet. Således går alt i ring.

Gorgonsuls hjælpere

Som de andre guder, har Gorgonsul også sine hjælpere, der udfører vigtige gerninger for ham, så balancen i livet og døden opretholdes. Disse hjælpere er frygtet af mange, da mange frygter døden. Men Gorgonsuls hjælpere gør kun, hvad de skal. De tager ingen med til dødsriget, hvis tid endnu ikke er kommet.

Knokkelmanden er nok den mest frygtede, da det er ham, som henter sjælene til dødsriget, når Gorgonsul selv ikke gør det. Han kommer til de syge og dødende, når deres tid er kommet. Hvorefter guderne bestemmer deres plads i dødsriget.

Ortoc, også kaldet den Evige, er den, som leder sjæle tilbage til livet, hvis de endnu har ting at udføre. For så senere at bringe den sikkert tilbage til dødsriget. Nogle gange hjælper han sjælen på rette vej, men ikke altid.

Morana spiller en vigtig rolle i balancen. Det er hende, som sørger for, at de dødelige ældes med årene. Hendes berøring kan gøre en ung elver ældgammel, hvis det er hvad Gorgonsul ønsker.

Bratoc er den, som indsamler de dødes knogler med tiden, så de ikke kan bruges til nekromanti. Det er også Bratoc, Gorgonsul sender, hvis et område plages særligt af udøde. Hans berøring fjerner nekromantien fra knoglerne.

Kekil vogter indgangen til dødsriget. Nogle historier fortæller, han er grusom og gemen, medens andre fortæller om hans venlighed. Han byder sjælene velkommen, når de kommer til dødsriget, men det er også hans opgave at sørge for, de bliver der, med mindre Gorgonsul tillader andet.